

663

Vol 1

16 12 31 71

مجلسه ۱۳۴۳

دارالحسنہ

100-443887-100

100

100-443887-100

مجلسه اول

بسم الله الرحمن الرحيم

فاتحه کلمات مستطاب آفرینش بر برای محفیه دانش و منش خود
 خرد و حسن سخن آفرین صورت نایب و طبع و تکلیف نیست که
 بهر لطایف ابداع و مصالح اختراع قدرت کامله انست و راه
 تا ماکه کواهی داد و از زوره تا خورشید بر وحدانیت داشت
 بر حق و یگانگی مطلق زلال اقرار بر کشاوه سخن و سخنان
 درون از روشنی و صفت روز سید جان و بدست و طبع و سخن
 صفوت آینه از بر تو فروغ مکتبش رنگ آفرای طالع و اوار داد
 خورشیدی بر برای و ده رنگین نرم از بر منش بدین رنگ نقوش
 زلفارند و تصور توان کون خبر قلم قدرت که بر صف و ظهور نگار و کون

که از انظار

که در اشکال مجسمه و اوصاف عباد کائنات و کائنات و کائنات و کائنات
و آلات که در طریقه خود دارند. تو کلمه ای در خاک صورت ساز
تو تو در پیش از روزن خاک. تو تو آری در دل سنگ
آتش لعل و طعل آتش رنگ. به از نفع تو مکان و تپش کمر و درو
زبان و درین اندیشه اعمال نیست به دقیق سخنان قضا و قدر از
و شجاعت لطائف صفت خرمای حیرت مخدی بخند و خنده که توان
گفت و خرد و مقرر گشت ای ارباب فضل و شهر را از در یافت بهفت
منیر الف صفات که می بر زبان نیفتاده که می شنوای توان کو
ز بهی غفلت و بی تمیزی و بد قیامی که حشر همه من و عجل جهان
مقدسان ملا و اعلی از از رانده گاهی خفیف گشتنای آن تار
چو داشت از عترت اف نایه و فکر بیدار که و قفیه رسی و الا که آن عالم
از تصور اولی مراتب حق به افتخار نشین و تصویر را به با ما شکست
تو در طریقه و اشکال را با این لیستی بایه به یاز که خورشید را
مردم سهای سواد و اعظم و مفرقش انکار نم و ما به روان و عقال
ناجس را به این سستی فرد طریقه مقدار که به در و فکر و طایفه ای از کلام

4/27

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

از این جهت که

سید محمد
بی بی

[illegible]

1997

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

[illegible]

34

[illegible]

[illegible]

المجلد الثاني

از خون لعل چمن لبان افغان و لبان ابرو نشسته از بهر
 کوهستان غافل آورده شقایق و کارل از ماه و مریخ و خورشید
 و دریا و نشینان این و بر خراسان و سمرقند و سبز
 و زیمون نسیم و اینها از هوا انسان دریا موج زنی گشته و دیان
 کور از میان سبیل و سراج ضمیران خون نافه ایوشک اکبر کرده
 کلبه های غزال از کبریا خوان و شقایق افغان مانند دمان طلوعی
 پدیدین شده کشیده بر سر ~~سبز~~ زهره لون لبان
 مرغذاری رجزم کوه نامیدان غیرا کشیده خط کعبه از طبر
 لطف برهن میرد حجاب هر جوی سنده این روانه کل از هر قطر
 نگاه کرده بقای سیره را خدا باره کرده نمک ریخی سبز ان
 بهار و سکا آمیزی را شکران چمن زار و مستانه روی آب
 و قهقهه در و آن ~~خوب~~ و بای کوی و آلاش سیم و ضیا کوی
 طالع و ساند مرغ دم در جنت این تاشکال سکا و جنت جوی
 کوی تاریک دل از تاشکال تاریک و کار غیبی از کار و کار

انقراض بود لبان کل شکفت و سبکین ظاهر است
 کشته و بسیر که بوی طرب را بکشد آن کل زمین شود
 دل کشیده صوت عشرت انوار و انجمنی آلاش
 چون خلوت آمد در عین صفا حسن همه المعانی یافت
 آشنایان صورت پرست بلبل آسایشی نیک و بوی گل
 ریا حسن کشته کی از جام لاله و دانه و تری میوه و دانه های از
 نماند عارض شمع و غدا رستن خفای می روی و نماند
 بنی از دانه های ملک منانده جمال صفت بی کمال صانع سرور
 خیز نقش هر روی ملک نقش شاد و چون صاف مشربان
 از خمیازه وحدت و درو آشفتم حقیقت کشته و از غزل خوانی
 ترنم سرایان صبر نیکو از صوفیان سماع بسند و جدا غزل
 انصاف بر همه نماند از حال و رتبه بهت خویش از ظاهر و ظاهر
 ز کین از انوار نماند و کین نماند و کین نماند
 تکلیف وقت ترانم بنی و نماند و نماند و نماند
 و این تعلیم برین کلام و نماند و نماند و نماند

ایں حروف کات غیر قرآن نیست بل فوائد

این مرقم کاتب میرزا حسن یوسفی است
لاکن بیان کنج اسرار در افتخار سال
اسمارت و رقم ناز را از مرعیه کار استیلا کرده جهان
بیلان ثبت کرده اند که در علم سلف و زمان باستان در حال
آباد و ستان خست نشان صاحب اقسری بود چون خورشید جان
تاب ساخت کتی را در ظل قمری گرفته و نور شمع معرفت
جهان را منور ساخته از غایت اعتلای پایه صمت و استکبار
فرقه انکاشتی و نور و رکنت و جاوید رنگ نشان زمان را
نشین عدم انکاشتی طغیاء و امزش فلک فیروزه در کوشش
و غاشیه تمثال شانش و دیگر مردوش گرفته روزگار نام اختیار
مجدد راه ایم و قرضه افتد آتش فدا و اقبال لبان ندان مقبل
فرق نیاز از آتشانش نهاده صواب شای حاصل او نکند
آبدوی در دل آب و گل در مجلس از جلال کرمی نماند
میون در خستستان اقبالش شمع کاشانه امید از تو
و جوشش منور نمود و گل زندگانش را زمری که در خستستان

لوت را در بخشدند داشتند لهذا قطره وار میستد و این سه غرض
و همواره در خدمت صاحبان الهام قانع گردی و شنبه بار
و این بی منت و بجا جات و درخواست نمودی تا این که الهام
متبر که در و نشان و متابعت نمیشی و دعا و نای سحری این
بعد از فرولان آرزو و فرط تمنا کین امیدش کل مراد گردید و کل
تمناش بار امید آورد که شایسته و لستش بشیر سعادت نمود
و شام آرزویش بصبح اقبال مبدل گشت یعنی نیر و جلافت و
فرمود آسمان سلطنت با هزاران فرسخان داری و شکوه کتی
پشتانی از افق مولود طلوع فرموده ساعت تمناهای بدر و شفق
امید غایتی را نورانی ساخت با دوشاه ازین موافقت عظمی و عظیمی
جمع نماز بر خاک منت سوده مراتب شکو و سیاحت تقدیر برسان
در آفای حصول خشن سعادت و در غرض کنوده مبدل و نوال الهام
را کسیر تو را که از امید و مسکنان و قضا بکن را بوجود و بخشش
شده از هر فرزند غیر و زنت در
کنش که از هر فرزند بخت و نای که آمد از و در و غایت نمود

کام و طاعت

[illegible]

وزارت رای و مقامت فکر و جایت صورت و ~~کلی~~
 مناسب اینجا و زینت ترکیب و فصاحت کلام بهره آفاق گشت
 کس که طبع متدین بنابر آوده کیوان جناب بمقتضای مستحسن بنده
 داری و فطرت از حدیثی شکار و دست اقبال و ~~میر~~
 بشکست هوای صید فرین گشت ~~میر~~ اوقات شریف را بصید اقلی
 صرف نمودی و پیوسته قتلکار مشغول بودی بجاوت موعود و باقی
 چند از خواصی غنائ ملکون صبار قمار بخرم تسبیح و حشیا و ~~میر~~
 بقدر احوال و بجا نایب صحرای مشغول ساخته جانوران ~~میر~~
 و ~~میر~~ و بنایین تمیزال لبان شاهان شکل سیاه ~~میر~~
 آنکی گرم کرا کردید و گداز را از بنوا بر زمین آورده باز که
 بزم بالشر از حطوط سفید و سیاه مجسمه ملکوان مانند کی ~~میر~~
 عشوه مبارزه بنی فرکان دلهای بدلان بچک از بند بر گرفت ~~میر~~
 به پرواز آمده ~~میر~~ ملک برق اینک چون ایام ~~میر~~
 بخون نوازیک فرو برده با بر گرفت ~~میر~~ و جوهر ~~میر~~
 سیاه ~~میر~~ تیر ناهن سبک خبر سخت کیر ناکبان چون ~~میر~~

کودن ز بوی مقال هم

بکوزن ~~سرمه~~ سرمه انداخت جو در نالیدن آینه بکار
 در آینه ~~سرمه~~ سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن
 شد عالی ~~سرمه~~ سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن
 کوف آسمان ~~سرمه~~ سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن
 ناز برورده سلیقه بود تاب آفتاب تیارورده مراحت بدو
 در آشنای راه باغی دید در کمال لطافت و طراوت سرمه بکوزن
 عاشق و معشوق دوست دوست استاده و سبیل و گل مانند هر
 و دلاور و دلاور و دلاور و دلاور و دلاور و دلاور و دلاور
 فلک نمون کشته و ناله مرغان و لکس در آغوش گل کار نوای
 کره میک اران باغ از میای سروش و سبزه سائیده و فاصحه
 مشرب بدلق خاکستری و جد سماغ آغاز نهاده هوا ~~سرمه~~ سرمه
~~سرمه~~ سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن
 خوری بروی کشیده بنفشه قمار لغت آفکنده بر دوش
 ناز ~~سرمه~~ سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن سرمه بکوزن
 بوسه بوسه و طراوت و طراوت و طراوت و طراوت و طراوت و طراوت

چون گل خندان و سرو و چاه باغ در آغوشهای مستی
طیلسر فرمود و در هر کوشه صبا بنیافت سبیل زلف و گلستان
داده و تاج مرصع بر تاجش عید خون نگاه بانان کج نهاد و در پای
پیر کلین زندانیان چنان سر نماند بید خوانان بد و لستمان
عقل انداخته بر نام هر سر و عشق زلف فاخته چون در و در آن سر
کوشش فغان کوکم سر داشته و بر کنار جو یار جوان سر و آرزو از
خود همیشه در صورت تار پادشاه و به تبسم سرش نشین و بیان
فرزاد همان شیرین می سپرد و ترس طوطا و فرشته نشین و باطل
چهره زیبا می نهاد نشین بر مشک ریاض و گلشن سنا و گل خور
آغوش گرفته و در نسیم ناز تمام گل گشته بلبل خوشی بر مرغوان خلقه خالت
در کوشش نیکو نگارند انداخت و شعله آتش نوزادش تنویر
پرده دل یار بد مشرق کشید عاشقانه می خواند و طوطا همراه داد
بسان صوفای خلوت کوشش در حوض آینه نشسته و مانند خمر
منشای عمر لبت نشین و بر تیر و کمان حلال نشسته و کمر در تنگین
چون کلام سبز نو شنیده زیر گن بر عریضه جانای کرو از رویه سلطان

۱۶

و در
بجای

آدمه عالون طایر

مگر دره ناپاک و نیکو که بدلی بر پای از لعل نوشین او و حور العین بهمنیان
 شکر خورده رب النوع طایر ان لیسنا بال سر دفتر طوطان شیرین
 مقال به نغمه گفتاری در مرغان جهان علم آوستاوی به بغیر افشته
 و به خسته کرواری در انجمن سبز به نغمه آفرینش سرخوردی حاصل
 جهاندار سلطان از تماشاخانه حسن آن جوان و استماع نغمه جانوار
 که در آن جن سیراب و کلمای مطرا با جبهه لیلان و صفیر گلشن
 عند لیلان مناسب اتفاق و داشت لغایت کمال طبع و سر
 از شیر گشت و از غایت تشوق ترویک تر رفت به سرزمین اسلام
 میگفت جوان طاهر نغمه بر دار که شیفته شعله آواز خوش بود و اصلا
 مدح همه نشد و بحواله سلام نبرد اخت لوطی و آلا چون توانست
 خود او را خود آواز تغیر خواست همراه کامکاران سنگار به دور
 و به نغمه نغمه لیلان ناطقه سرایان به سر کفن راه به کمال نغمه
 صریح به نغمه کلام سخن سخنان معنی انگیز و به نغمه شیرین و نغمه
 و لا و نغمه موزن بیان آورد و شانه را در از لطف سخن آن سخن سرائی
 زبان حیرت اندوز زشته ساعتی چون نغمه سال و نغمه نغمه نغمه

سکونت میاندوزی المال تخم محبت آن سبز بختی کشتی کشتی کشتی کشتی
 و در نزد عدل سبز کرده از غایب اصل اب لعل که آن قیمت از بارو
 بکشد و در پیش جوانان بزرگوار از بناده الناس طوطی نمود و از علم
 فعل دل در آتش کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی
 از طریق احاطت بهلوتی کرد و بهشت رو بر سینه افتخار میانه از
 نثار داد و گفت ای جوان نا آشنا و مزاج ندانی که وارث تاج
 نیکین این ملک و دلم رنوده این مرغ زهر است اگر غت بداری
 میکند و آخرت یار این لعلی که بخراج مملکت می آید و بهشتی و از
 سبز این مشت بر بگذر و لا اثم اندامت بری و بعد از وصول ملت
 بهر از منت رانان از زانی داری چون زمانی حال خود متامل
 گشته و نیست که خلاف ران سلطانی خست که غول است
 لاجرم طوطی را کلاه و سلطان سلطانی نموده سلطان از
 سبز و نثار آید و کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی کشتی
 بر جهان داری ربع مسکون کامیاب گشته از غایب مال سبز و مالی
 و از هیچ حاجت نمود و بهشتی و لا اثم اندامت بری و بعد از وصول ملت

اختصار

این در مفارقت اول

کرمی المصطفیٰ (اور باقی جو مرثیہ ہر وقت ہر وقت
عیداشت و آن مرغ طیر روز شب بخان ز کین طیار
طیر و لعل حسن میور

چنانکه گزیدان قضا و قدر سهراب مستعد و آماده سامان امور
 نموده در عهد و آئند که پهناید از اوت را که در جهان کایه مشیت
 منزه و نیست بکلام عین و زمان مقرر بخلوه کاه مشهود گردند لابد
 به خط طایر رسم عالم اسباب تخت بسبی بر الگسزد تانی خواب
 محمد ز از حجاب خجالت سرور و زکند تبتیه بر حق قول آید و زبر
 به خدا رنجاه در مشکوی اقبال خلوتی گزیده با یکی از زیستاران
 بری تمثال مهر بر روی نام گزینش در گرو او بود و صحبت و آشنایی
 از آنکه سیر شارحین می نظیرش سرخوشی آموختند و شادمانی
 بر طاقان و بی همتا شریعت جویند عیار در ساغر غلظت کائنات
 مانی می نمود و میری تمثال در انما و کرمی شکامه سر و سحر که انما و
 حسن و حسن غلظت و سحر و مال و داشت میان خود را دیدند

六

[illegible]

ان سرخ

الحمد لله

[illegible]

کشت
و سلطان از زلف نرفت بیان کجاست
و طایفه ای که در این راه بودند و از دستش نمانده
است و طایفه ای دیگر و طایفه ای دیگر
شاه خوار خوارش آشیان کرد و بچه رشکمان و حصول یقین نمود
سوی کار و دولت و نظیر نام را بیدار کرد و قلم از دستش
مسکون و اشغال و کوه و نامون بر سر تن مسکون خوار
بیک نظر از معاینه این بی بی هر چه شود و سیرت
و تماشای حسن و قبح بلا و کثرت و کمبود و رضای جان را
در آن زمانه کرده و در پوست نهند مجلس نگار و مسکن
نکوه تمثال و لشکر آن و انبوه سالاران و صفوف گردان و
وسعت میدان تاختی طاهر ساختی که ترو و رستم و لانی و
والو و لانی بر یکدیگر و تفرد و شجاع از جهان بنده را بر
در نظر خود میگردی زمانه و در زیر این شالی سیاهان
حادث و قلم خود نگار بدیده تصور و چشم خال ندیده و در
برین قطع صدال چون او او است و جا بدست میخورد
و در این

مع
وارثی بر

نکند
مستحق
مستحق
نقش و بر
آخر
کافی
کرد
نم
عیان
اف
ک
آ
تجارت
که
نقش

نقش

[illegible]

تفاوت و انحراف

28

五

۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲

五

راحمی اللہ مانگوں

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

[illegible]

کونکر ازنی نوز

[illegible]

[The page contains dense handwritten Persian script, likely from a historical manuscript or letter.]

[illegible]

و در آن روز از آنجا که سرشت زلفان نه با سحر و جادو نیست تنویر می آید
و غصه کنست از شنیدن آتش در دهان و تپش زلفان و اینها را می بیند
و این مشغولی گشت از آنجا که خواسته بخانه میرود و عالم رفت تا در آنجا
بند و درین باب استعانت کند چون بمحل فیض میرسد که از
سیم سخت می پنداست چنان یقین و اشیق که آن سیم نام دارد و در
و تیر اندیشی با ببار و عالم در سامه و در آنانی عبیت خود را
اشاعه از میانها می آید که ساری بر فاست خود را است کرده و
در روزی که کمتر آن بود که در آن روز که در آن روز که در آن روز
طریق سحر و کرم زو و بلور نقش گشت و در منزل و کمال و در هر روز
بر کوه و در کشتن آغاز کرد تا آنکه در پیشری که آن هر دو را استعمال
گشت و در هر روز و کیف ما اشیق یک نگاه بر روزگار که آنرا
سکونت داشتند و در ایستاد و در هر روز که در آن روز که در آن روز
از روی عیال و پیشی که می نموده از آن روز که در آن روز که در آن روز
می کند و در هر روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز
می نماید و در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز

[illegible]

مرایب یادگار است.

بر اسب بلو با سوار است و دو طر - بر برق بکمال حیست و حال
طرف رکاب گرفته و با اضطراب تمام راه می بروند لذت می جویند و
همان سیه کلمه است جاکسی بکار برده خود را دور رسانید و بکس کاف
خاطر اشفاق از غلاف کشیده یکی را از آن دو تن حکم کرد و خاک
عدم انداخت آن دیگر چون رفیق را بدید حال دید از سر و طر او
جوان و لا و عثمان اسب گرفت و با دست خود کشته و کشته شد
چون بگویی شهر آمد از آن راهی روزی از آن گروه در باغی توقف
تا در طلعت شب کار آن سپهر انجام بخواهی که برده از روی کلاه
ساخته تا نذر شد چون رنج تر و دو و عقب با و دلا و کلاه
کرد و خانه کشتن و هر کوی و بر زن و دیند بسیار کشیده و بوی طشتی و
کسل - اعضا نشین استیلا یافت ز با آنی سر مالین گذاشتند و
فرمود تا کوف با نشین مال قضا را که در آن خواب و غافلند بیدار نشین یافت و در
متاع و شواری لغات بردند جوان از غنوده بختی چون قالب میخواست
با و در کرده است با و غفلت افتاده از آن کار فلک منع و خنم مرغ
بازی تازه بر روی کار آورد بر او طاک برین واقع اطلاع بخواسته از او بماند

حاصل نشسته باوه بمای بنایه عشرت شده و هم صتی مرقه
 عشره جو شادان شکول میبودن آغاز نهاد و گاه خام گسترده
 مشغول می نمیکرد و گاه از لب لعل تو سیه سر خوشی افروزی
 میداد و انگه از مستی باوه لب ای ناز چهره آتش گذاری شد و شربت
 شربت بگوشت آورد دست طلب بد امان جریف زده متعاضی میباش
 شت و گفت اکنون کار کن بر رسید که با شینی نظارت و حال در تمام
 بل حست و در نای این بر گشته خند ریزم تا در سکر است مراد
 میخیزد و ریاید بعد از آن با انواع مسیبت و اقام عقوبت با بر سر
 و شل نلبا گش میزد آشنه در کنار شش نیم که سرای بدو بخش غیر از این
 با تهره می ناز و منده بصلاح با صواب آن فامیده تیر کار و افغانی
 خیلان خود را غرق بحر عیان ساخته در پیش چشم آن بیکله که
 با صفایت با خود گشته بود و آن غلظه شربت غلظه با بر سر
 در آن که القیم ترین اعمال است متوجه شد چون شوهرش با آن انواع
 و صفت از قلم خود میزد و او بدی برابر العین ده نموا از غایت غیر
 یکی با اتی بکمال عجب اعلام حکم من با غنچه اندر نقد می آورد و قضا می کرد

طب

این کتاب از
 آیت الله العظمی
 میرزا محمد باقر
 مجلسی است

بانه ابداع و مخرج آن هر دو تنه کارناحق شناسان را از نادره هوشها تمییز
 و از لایق نیستی بر بستر سیاحتی غیر افتادند و سایر عالم را به اشتراک
 به چنان هر روی نشاط طند موافق شمره بگویند و بخت طرانی احوال این خدای
 لطیفان تماشا میکند اما از شیاری محال انتقامند داشت و آثاری این
 طالع حکم قاف و فو الخلال باری سیاه خون خوار یک ناکاه از بلا خیز خلق
 و درخت خورده که به نرسیدن آن گرفتار به بجهت و کفر و غیره و کفر و کفر و کفر
 سوختن که داشت و طاهر شیر نهر آلوده بر و گرد و جان از سر آفت جان
 ستان که در آن ناکه آن گناه است که شد و با دل گفت که پس از آن
 این عیال است که بر من طار کند و دست و پا بپای بسته و از شام و دست
 سنجون که بخت و آن چنان غذا است تا نکه از سر و العین ابد گروه با این
 عقوبت و معنی ناز این قسم و یو پاک انگیز که از تصور تر کیش بر
 آب میشد بر سر بسته نفس به نفس قصد پاک و الوه قسم فعل و شکت و
 عمل ناسزا اذن عده سر کار عصیان بوجود آورده با که این و عالم علیا
 آن بچنین عقوبتها گرفتار ساخت و در دنیا به عذابهای عذرا و عذرا
 کرد و این ظاهر انفسی صواب از جای که تا بر آن شرف و احوال با قیمت که این

و بجا نماند از انوار و الله

[illegible]

[illegible]

ایمان و امانت

سختی یافت و عرق قهر حرکت آمد از لبش انفال تنغ آب از دهان
بیرون ریخت و خواست که کار آن شماره تمام سازد و با
یات از میان دو محسوس بر خاک قدم ریزد و خون زن تبس کار راه
دستر قهر عیان غضب آنوقت تنغ و در سخت تر رسید زیرا که در آن حال
است و با لبش بسته بود و از تنغ و درخت مسرکونی از کینه از عرق
بر لبش توانست آمد زن خود یک کوه را با پای خود از کوه
پای بالی در آمد و کشت زمانی تسکین یافت و در کوه عرق
نفس کن اگر سینه از جگر بپایست آید و در آن اختیار با قیمت زن
نت از سلاح باز داشت بر سپید کای بدخت ستر و از در کوه
ملوی آن گرفتار و لم بلان را ساز ستوده بکمال خشم و غشی
ت که از تو بوجه آمده و آن که ترا در آن اختیاری نه بود همه بر ماه
بیوان از لبش لاوت منور استانی مرا بدین طغیانی ستونی
ب سلفه و ملک قضا و حربه شیت تمام من جنین زود ملت
شده مانند هر تو بری مهر مه ویدار از زنجیرن تحمل خلعت بد
من و تو یکدیگر از این مصلحتی متصور نباشد کشتن مصلحت دارد

[illegible]

الشيخ محمد بن عبد الله

زنده در صفیحه محبت و شیرین ابله و سرخوهر از زبای سرو و لاله
چرخ دست و پا پیش بر داشت و از قد با کف بجای نهاده و
چرخ محبت را با منجر جلالش بر تپا و مویان رعایت عهد
که درین صحنه کف دست باز داشت و بر این شکوه
بر روی ساقش نشسته و باطن دل از تعلقات روزگار
بر حومه تنگ و تاریک و اندوه طاقت و عبادت
محو شد ای شایسته بر عالمی ظاهر زلف فرشته شدن و
را آواره دشت جنون ساختن و بر آسان این دوروزه
بجای مقدم داشتن از آیین عقل نباشد و انجمن آرا مانده
و انجمن محکم بمعنی راه دورت نه پسندید زیرا که کل
در این عالم از رنگ و بوی و فانی نصیب شد و ظاهر این طایفه
بفکر مسکن رنگ محض رنگ چون نقش خط و عهد است
بنا بر این که در دشت بود و در فانی حاضر توانا
بر این که در دشت بود و در فانی حاضر توانا
بنا بر این که در دشت بود و در فانی حاضر توانا

[illegible]

الحمد لله

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

کھینچو

10

[illegible]

چو اندیش بر سر راه نایب لکن نشانی نماند
اندیشه ترسم ز کس که در دست زهرین
کوتاه دارد هر دو دم بخت جان کشاوند
این جوان خیرین علاج دیگر نماند
همین تیر و حایب نجات پدید و تیر و حایب
نمود در میان اهل کشتیست
از خوف آن سهرابست که در میان کشتیست
نشان در او قضا گرفت و در میان کشتیست
حفظ من خواند و لسان چو بران سحر
اعجاز خانه کمان آمده آن جوان زبان
نکشست زالد که فلک گفت احسن ملک
تیر و حایب چون تیر و حایب بران آن
و غیره و از میان طوق آستان رفت که
کمانی قدیم چون کمانهای دیگر و در میان
جوانان ماند و در میان کمانها ماند
سهراب رفت

[illegible]

[illegible]

وینوژا شادامی

100

[illegible]

[illegible]

ادبیات میں موزوں

او بخت من خدایان کلمه به بناء تو بخت ماست
 هر چه سینه من خدایان خدایان است تو کلمات
 خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان
 کلمه من کلمه من کلمه من کلمه من کلمه من کلمه من
 اهر تو شک از دست من خدایان خدایان خدایان
 تا نیم شب بیدار تو خون خوانی بر روز و در آن
 کلمه من خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان
 دارد قلدر و قلدر از ویری خوش غصب خدایان
 بخت بد اصل را از دین خانه بار داده خاکستر
 بدو کارش برکت و خود را و هم قلدر سواد و
 ساخت بر دین خانه احوال آتش با آب را گرفت و
 قلدر خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان
 بخت بد است که بوده از دین خدایان خدایان
 بود خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان
 خدایان خدایان خدایان خدایان خدایان

سایه بر روی سر شد زنی سینه را در دست بر آید
و از پشت سر گشت زبیر که در سینه و دامن
نمود که تر آمد و سرش از تن جدا افتاد و سرش بر زمین
کشید از طعنه ای که از سرش بر زمین افتاد و سرش
باز گشت و دیده یک دست تن را در گوی دست دیگر سرش بر زمین
ببر و از آن دید و از سرش بر زمین افتاد و سرش
کسی که بدین امر یافت نموده انتقام کنند از این خندان
آلوده بر گشت که اگر سنگی غریب روی می شد و می زد
چون از طعنه ای نیافت مایوس بر گشت و لاش را
در محراب عظیم گشت و سرش بر داشت و از آنجا
که کرده و بر روی و رواندخت و ملک و طول از آنجا
نموده متوجه شهر شد من سبکتر گاه شنید که
تا آنکه تنگاز بایده خانه آمد و خان بر سر گشته و آن
تیمار چون بیاورد از خواب بیدار شد از آن خبر مطلع گشته و سر
کناره بسته اندوه نام نیست و آن را در دست بر زمین
تاریخ

نمایان آغاز

[illegible]

فہم

[illegible]

الحمد لله

[illegible]

[illegible]

فتوہ فقہ الوہاب

قلعه بکوهی مستعد و در از آن ملکون جنان شهاب و لاله نعل
کبریا در پیشگاهش ایمن و سلامت سپهر بر از فوآت عیسی و الش
کبریا در پیشگاهش سپهر افتاد و زمین مانند گوی که در صورتی ملک
مطلوع کرده و ملک از آسمان جوی آب و از آن است
عزیز است که بروم که با بی صیات کوهی نعل و شد و در
سپهر کرد اما چون هنوز از جیات ستار نفسی باقی بود
ماندم و سنت کفایت یاره کرده چون بعد رخ بر خاسته و خود را بخند
تا آنکه در پیشگاهش کوهی غمیرت تا در خانه امن تو اتم تر و در
تا ما را ساعتی چند بر خاک میفاد و مخونه جمع ساخته تا آنکه کالست
بر مانند طاس سپهر حریفه معیز و کالت اصلی که اید در انهای خن
در صورتی که در پیشگاهش صفت سپهر و در یافته و تیر
از آنجا که بروی که جنال و کوهی و شک و گوی
در پیشگاهش که در کار صفت و در آنست که در
در پیشگاهش که در کار صفت و در آنست که در
از آنجا که در کار صفت و در آنست که در

[illegible]

مجلس شورای ملی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بسیار خوش گذشت از ملاقاتی که در روز شنبه در شهر گشتاخانه
کیفیت حال اسکندر کردم که درین کسیرین که بسیار در راه بود
و اوقات غمور بود و در حین ویرانه شدن کتب و کتابهای و کتب و کتب
و در حین و این دفتر ماه اقامت آن در حین و این دفتر ماه اقامت
و گفت ای پسر من این خدا را به کمالی شناخته و در حین و این دفتر ماه اقامت
دل برداشته و خاطر از سایر تعلقات روزگار گسسته و میزند و دل بکمال
مطلق حیرت کرده چون از انسانی همان طالع بخیر در میان ناچارتر که است
ایمان گرفتیم و از آموای لغت کرده و در ویرانه اختیار نمودیم. چهار
نبدیم و فداکاری بخوابد و کس از میوفایی بریدم زیرا انشای شمار
است انشای من از کار و این دفتر و این دفتر و این دفتر و این دفتر
عفو از جوانی همان فانی را بدو کرده و به شش نفر طالع و این دفتر
که هم ای ملک مهران از برکت افلاس متبرکه که شرف تو را در حق این
کوی اعیان گشته میخوانم که بهجت تحصیل سعادت میخوانم که بهجت
مکنیم و ازین روی غمناک نه بینم و همین بهجت تحصیل سعادت میخوانم
تا نیکوتر کنم لیکن امیدوارم که از روی غمناک طاعت کنم که بهجت تحصیل سعادت

بسم الله الرحمن الرحیم

بدین سبب که در کرم اسلام این نور پس از حال عصمت با هر سنگ
از دوزخ و این نور و بدین نور پس از افکار را با وج سحاب سانی و این
نست تا که در کرم خلق فعال الی آوای آن دمت بر مسمیت محنت و
سراخام استیضاح را مسمویت و اذن و احضار حضورت لائق آنست که
بدین معبود را سر بلند و بی زینت و بی با اینهمه ارادت و عقده
خوشی نتواند شد درین مقام که ضیافت بی ریختن و ریخته است و عمر
به نهایت رسیده چون زندگان افغانی که در روز شنب خوت کرم
سر القاد و بر زمانت و درم سبزی و در نیمه شمس این شمس را با یکا
اجابت رنگین ساخته جبهه است به آید تقسیم را افغانه در این بار است
و شوند و حال آن که انما یوم و در بای محسوس و غیره بلند است با سا
و این سر از روزی چند مرآت مناک و در اینهمه و اصلت و اینهمه
در این ماه شرف بهشتی که است فرمودی در این ماه که است و این
کدام دل زندگانی که در روز و اصلت و موافقت آن نور الهی
عشق و استیضاح است اما خود عصمت و بار سانی آن که در
در حسن و لطافت غایتی که در کمالش آلوده ماه شود در شب

بناختن بر نازکی از میوه و لعل و شکر و کبریا و شکر و کبریا و شکر و کبریا
حتی بر نازکی از میوه و لعل و شکر و کبریا و شکر و کبریا و شکر و کبریا
او که در دکان خودت و منی بدو و لعل و شکر و کبریا و شکر و کبریا
سیرین می گوید و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
و کافرانی که می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
مالی از دکان خودت و منی بدو و لعل و شکر و کبریا و شکر و کبریا
تو می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
طرح می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
سیرین می گوید و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
دارد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
در دکان خودت و منی بدو و لعل و شکر و کبریا و شکر و کبریا
آرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
نار و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد
خاک و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد و می خرد

الشمس فی مذهب

آن منور لایه فاقان جنت طالع سبز تنگ شد ولی در مورد کرامت
کلیه رابع هشت بود لایه سبز از فرقه سبز ریب بر طبیعت ناکو
کردید تا جرات افامت نهادند و این به صورت قدیم توجه به کرامت
کردم و در این سبز آلوده شست و شوی که در هر صورت
و به شستن که شده از آن هر دو پاک را از آن که در طبیعت و در این عالم
انسان می در این سبز و هر وقت حاصل نماید الله با صحت و در حال
آلوده طالع هشت است که در آن هر سبز لایه سبز
از آن در هر روزی حال و با هر وقت گفته است که انجام امور داری
مانند او است که در این سبز است که با هر وقت که با هر وقت
توسعه به هر یک که در این سبز است که با هر وقت که با هر وقت
تا به هر است و صیانت به هر یک که در این سبز است که با هر وقت
شهر گذاشته بود و با هر وقت که در این سبز است که با هر وقت
میرفت و از هر یک که در این سبز است که با هر وقت که با هر وقت
بعد از این که در این سبز است که با هر وقت که با هر وقت
سبز شود و به هر یک که در این سبز است که با هر وقت که با هر وقت

طاعت محض و توفیق کما یبغی تقدیر است خانه متوانم کرد و متکلف
 بهر طاعت متوانم شد و متکلف است که بجهت این هم از من بود
 تری تعین کسی و در این داری که تقضای زمان چنین است من و با تو
 از آنجا که بر عصمت و پاکدامنی خاتون ائمه و تمام و استم اصلاً بجا
 رفر آمیزید زن کرد و پیش او نواله باب صریح تر از آن متوان گفت
 بی نبوده استغفای او را از لغو تر است خانه علی السلام استم و
 بد بگوئی و ولد از این برداشته متوجه طلب کشته این مرتبه خود را با سوار
 فهم بخوان کا و رسوائی در ضعیف موس ماند جوان مرتبه دیگر با استعداد
 سوارزی و تهیه سفر متوجه شدیم سیر زن خلوت یافته گفت ای مرد
 نادان چرا از کشت ناموس خویش آگهی نبری که چون باطل است و توان
 شده ندانی که زمان در دایره خود بد بگذرانند هر چند عظمی و اعیان و اولاد
 عصمت آوراسته باشند باز مرا اسم احتیاط و لوازم تاکیدات بتقدم
 رسانیدن شرط غیرت و طهارت و شجاعت نیست نشنیده که گفته اند منو
 امین اندزد که در دنیا با دست است که نرسیده به که در دنیا است
 از استماع این سخن مرغ خوش از آنجا و مانع برد از خود و از آنجا

رفت و از غدا

گرفت و از غلبان غضب سودا بر دوید کفتم که ای عزیز خدا را چه
 حال اطلاع ده که من در حبس هستم و بی تو نمی توانم و درین ناکوس افتاد و شنیده
 و تنگ بر سنگ رسوائی عوز و پیروز گفت ای جوان ابد برای خود غم خویش
 کردم و حق ملک بجا آورده اکنون زیاده برین توقع غمخیزی از من مدار
 درین سیریه سالی و امان عالم به غمار نامی میآید و هر آنکه که غلب
 بر روی ماند طای خورشید از دوست بر روز به زمان محفوظ و از این
 زمانی چون قالب بجان سکت و ساکن مانده و حیرت بر طبع مستوی شد
 شرای رفیق و در روی ماندن ناچار سر بجنبه نظر فرودم و بفکر مصالحت
 شناساں اتقی آوردم و شنیدند که از پیشتر گاه دل ضایع ایمان شدیم
 در آن حین بکتابه سپیدانی خاتون بدینطور اوداع کرده سوار شدند
 در نظر و در مبارکی حقیقت رانده سیر و در شهر رفتیم و در یابی چون مصیبت
 هزاران بچش غلب و استیلائی غم که هر لحظه در دلم میزد و مرا غمناک
 و دل خنک می شد روزی که تیره تر از غلب ماندم و غمناک بودم و در
 نیندیشتم که روزی که در راه رسیدم سال آفریده اند و خود در تی شای
 نداشتند هر که تقدیر چون شب و امان ظلمت بر روی آفاق فرو گشت من

ظلم کرده اند و عینش و مصیبت آورده ناموس چون در روز از ان خال
 بگامی بر سر رفته از ان باغ بگریه برآمدم و بهانی محبت خانه رسیده
 بسایه دیوار ایستادم و گوشش باز شنیدم تا از اندرون به صدا
 خیز و بعد از لحظه ظاهر شد گرفته بیدار شد و عاقبت خفته بگارد
 تمام است و سلامت مرده از استیلا ی غضب کیتی در نظر تاریک
 تخت و عرشه در نهاد افتاد و بالای دیوار از آفتابه بهنجی که آوازها
 بلند نشود اندرون رفتم و در صحن خانه باغی لغو درختان بلند سبز
 تا سمان برده و شاخها از سر بنویس بر سر حصار مرده بلای درختی
 برآمدم و بینان در میان شاخ و برگش نشسته متوجه حال آن
 تا بلک شدیم در وسط باغ پیوسته فتمن با کمال زینت و لطافت
 حسن ترتیب داشت و بدیدم فرشت عالی بر آن کشته ده و ششم و هفتم
 خاتون با لباسهای زیباترین و باده نای کوه داشت در کوی عصا و
 رسوای کتابی دارد و عینش در کنار حریف با هم ایستاده و باز
 چون طاقوس طهارت نشسته و صفت نامرئی از اعز و دستهای
 می پیماید گنیز که ملک کمال حقیقت خویش خزان و پیش نشسته

وزجاده طایفی میسر باشد و هنگام ناز و نیاز که مستعد نیاز کوی مسرور
نبرد و نه ای نشسته و امن عصمت در مانند میان کل طایفه کرده و غنیمت
به برکت بر بار ستم کلک عصیان ریخته غنیمت شعیان الهی با انجان
ششم لبتی و دست ششمی و شوی کلاه دیده در انبیه می ماند نمک و
استقامت بر روی غور ششم نمک و با انجمن با جانی و بدخته
بر غمت تمام و را غنیمت نامحرمی آورده به تخریب و مبارکت می نماید
نه از وفای نری و نه از میانشانی به بین تفاوت در اوقات
تا بهما جسته القه چون باره از شب گذشته و در روز و ماه و
حاجم بانی و ماغ آنکه در وقت نریها و را از آن و عقل برداشت و
بهوشی بر طبیعت استیلا آورد و و یک شهوت از آتش باده
بجوشتن آورد و گوشت طلب بدالانش زوجه کام دل آرزو او
آن سیر نامه از انجا خواسته شکب کجاست باغ غزاف تا تا قاعه
زمان بهوشی بر طبع مستعد جنت می باشد شد بر شکر آمد کثیر نیز
آفتاب آب بر جانش بدینال آن ناله رفت و مر و که مستطع طاق
همانجا مشرود کام جوی و بارانی ماند و زمین تمام فرصت و وقت

مستقیم آنرا خسته با محال از فرزندت فرو آورده و بهانی بخار
 نیست که رفته شمشیر همان اهل باقیه مشورت از پیشتر تا مستقیم
 بر دانه یک ضربت کار آن بدست انجام با انجام رسانیده بقطع خوان
 آلوده بر سینه اسن نهادم و باز بجایگی بالای درخت بر آورده و
 نخلست از سینه علم مانند مبارزتی که آماوه کارزار کشیده
 ز و عمیدانی از خود و از خویش شجاعت تمامه شوق و سر با طلب نماید
 یکبار ساط از خون ناباک و در زنگین و بدست بر من خون آلوده
 بر سینه انتم مناده خود بکمال اعطای حجت با کار او رنزد کرده بر سینه
 نثار خواب ناز غنوده از معاینه این حال بگشتن با دریناوش گفت
 و غضب از سر با انش موسس زد و از غایت کفرهای تمنع از ملاک
 مسینه آن ناباک بر دانه خسته و شمع بابت لیست داده و در آن باغ
 مهر کج و نثار بکردار دم خون زده و دیوان آغاز کرد و در آن مین
 از طرز آن تیره اختراصان بطوری است که اگر ما بود سید زو بود
 می باشد از بس که و ما غی و قهر درونی رستم و اربابا تاخت ضو
 برو میزد و چون از محاسن کشتنی یافت مایوس شد و بر گشت و شمشیر

دل انداخته با عی مانده

دوشنبه بدو غم داشتند و دولت هم آغوشی مستحق و سافر آزادی
بافه مراد لیسری را بخت ملکین صمیمی گفت از شب خوابی متوجه دیده ام
هر سالم و تعبیرش ندانم گفته باین متن ما در او خود دیده که اینم بخار
ملاها بر دستان خالرت نشسته گفت ترا دیدم بر کنار سلاطین و شاهان
و عفرتی قوی باز و قصد تو کرده تو از بیم خود را در آن آب موج زدی
و عفرت از بنال باب در آمده تر از بر کرده در صدد هلاکت گفتم
غم مخور و اندوه مکن که تعبیرش نیکوست آن عفرت خشم که نسبت در حق
من بدین دریا التي کتاب حضرت علیه السلام بدون وزیر کردن او را
منصور بر آن داشت که حضرت تبع سیاحت او را و بنو ساز و در خمی کرده
بنیز زلفین نهد زن مجبور و آفتاب این سخن از غضب همه بر افروخت و
بقهر تا کی بر خاسته کار دی بر گرفت و مرا که غافل نریا طردار کشده
دید و وضرب بی هم بر رخ فرو زد آورد گفت در کجاست از دست من
سلامت بدرستی چون دیدم که از روی شوخی و گستاخی قصد هلاک من
و آرد خست بر خاستم و صرعه را از دستم گرفته بیک خنجر در کتف
استخوان فلین داخل گشتم و کمین را خنجر میخیزانیدم و در آن

فرد
مروضت خاتون و دانت هر امش بکافی از ننگ بنگرید بپوشید
فرستاد بشتافت ای شاهزاده بواسطه محبت زمان که زیاده
بصورت اینان متمثل گشته و ذات آنها طالع است برکنج مهاد
مردان را تعبیر شده است باید که از سر زانم و ننگ بر قفسه زد و او را
از دست دهند و بیاورند و چون شتافت بر سایر اعضای روزگار
ملاوت های زندگانی نیست بازیند و چندین با انواع محب و الام
طلیع و کام جوی ما خود کرده آخر کار بر دست فای و آزار می
انبار گرفتار کردند زکاید زن دل مردان و وینیمت زمان را
کید های عظیم است عمر بران را کید زنان خواهر بکید زن
بجو و انکار قمار اندمی دیگر خوشن لیس زمان را شکستن
سختی گردانیده گفت را از انان جبراید روزگار خان آورده اند
که باو شاهی نبود و ولایت سرانند پاپه سریر بر نخر تا نادر
نهاره و کوشه تاج بر فرق فرقدان نهاده او را دو وزیر بودند
یکی را دوستی زمین میخواندند و دیگری را دوستورساری نامیدند
تقصید او ای عزیز که پوسته سر بر خط فرمانش نهاده می نمود و

ف
حکمت و جاه و کثرت چشم و سپاه بر آه لذت ماصول رفته رایت خلا
در میان غلایر برافراشته و هر قطعه ولایت سر نهیست ناخته جای تو
ناموس بر آید و دست تملاول در زانو ساخت فرمانده شمر اندر مقصود
مصلحت ملک زاری و ستوریار را با سپاه کربلای کینه خور و تعجب نمود
تا بدان سپاه سرحد شتافت تا میره عالم روز رفت از آب شمره منظمی کرد
و بدست سیاست کوشش مخالفان که آنکس بان طبیب و جالوزن و سکندر
ایسا در ایام غیبت پیوسته از ورور و معارف و ریح مهاجرت هم اعوش
عالم به پیش کمال می نمود با هزاران خواننده اوقات شبان روزی
بسمی بر در روزگاری ملی از زمره شان حقیقت کتب طریقه اطلاق و موا
خواهی مرعده داشته از راه دانشمندی گفت که خاتون جهان را با وجود
کثرت ثروت و شرف و وفور مال و منال و کمال حسن خدا و او که تبار
غیر و مال نمودن و ریح آفتاب مشک از محاق اندوه چون ماه کاستن
باعث چیست کیمی نه کمال غیبت که عمر عزیزم کرامت و غنیمت و عفو و ان
و کسب کل و غنیمت خود در آفتاب تا که و تحسین و تحسین از حقیقت
شهر زراست در غایت حسن و جمال و نهایت عجب و جمال که در هر ریح
بمعجزه و کرامت و انوار

سیرت زرقاب که تیزتر از مس میگرد و وای به شکستگی و پاره شدن
شکر خیز خواهد بود در چنین حالتی که چنگلی از سر گیر و کلبه یک خنجر
بیت ستم با تانف عاقل و عزم داشت و بزرگ روزی با خفا نام
رسیده به تنگی روحی آن منقل در شمار به بند و زار و صدمه و زحمت
لریق خدای است که نور او در خلوتی که مصاحبت خود دارد اوده از چنین
غم مانده و حال در رفته بخشی زن که استماع این نغمه خون جگر
شوق و رجوعی از این سبک و غمائی نشوده قطب عصمت از خمر
حال بر نشید و از غم و یاسی اغراف و در زبده و در طربسوی فتنه خمر
و در و نو با سطره تحصیل اسباب مقصود از مفرمان پادشاه محرمیت جاری
گشت چون این هم از محرمیت جاریه بر و از آن در صورت اشتغال
پذیری شش و اوقات طلب طبع و انجاسید غایره شود در
مانون سینه او اشتغال یافته و روانه کردار در اضطرار است و اذیت
نزدیکی که طاعت خلق بود و تاجان که شیوه نازنیان بر شام است
و در چنین خلوتی مقصود و رانیده کوانا میل بر قامت را نشاند
و از آن کوانا کوانا و کوشن مایاست

غمره را داد و طبعی تعلیم چشم را سیر کرد و کشتید ناز را بر سر
عشتید سر و سازنگ ایام و داد و داد از نیک شیر و انداد
غیر از سر و سیمین را لبست بر نیکه تقدیر وین را بتاج غنیمت
بر سر خوش لحوق غنیمت کشیده تا بن کوشش و بر نمونی نام
میرستار خطا کش بون فل بر این ناموس شوهر و عصمت خویش
تقارنه به بازار شناخت و نبرد زر و عیار عین رفته جواهر کران
لنگ تحویل از نموده فرمودم هر چه زودتر باره بر صبح در حاجت لطیف و
تصنع بسیار و در انسانی تعلم با و ای غریب که شکفت از رخ افتاب
تاب بر افتریب نگاه عاشقانه آورد کرد زود کرد بر من ماه به جمال
لعلت بود العجب فکر که عداستش زینش بر قامت شمع او غم به
انوریت بر سر و شبنم لاله کشته در آتش حیرت صورت درخت خرد
سبیل از بنون داده از طلالم بحر اشتیاق بیگانه خوش گشت و
سیر از ویری از قهر پیچری میرا حل خوش افتاد و تنمائی شیرین
آن کمال ابرو و لک چشم باز آرد و عالی دید از عشق کج و کج
بیرق عاشق هدیه گفت که ای صبر فریب پری و مردم اکنون که

نمایان دارد

تساع و این من خود پسند تا راج غنوه ستمگر تو بخت غافل احتیاج
به بنو بر جان خنجر زن تو رفت نه از آن فاکل گشتن و استغنا که سر
مباشش بنو نام و از بابت نیست و مقام جان فزایت کیست
چشمی که مولای نام تو ام ورم ناخبریده غلام تو ام آن غنوه اگر
سینخ شیده ساری بهار برده و شجده سحری استکار کرده برانی
از نعل بر آورده رویش بر کنند و فده در محافق آن بیدل گو
بداشت و بر کی خندان از آب زخمی گفت مثل آن من حصی است
و حاصل نیست بلند خون چرخ برین که غنفا در بهوش بر و از گد
میخیزد و برین را بشناسد ای محال بر بنو و تو هرزه بیون به ناله بی
و جان منار و هم بد غلام نهک کام نمند و عفت ناو ننگی باور و جنون مو
و جود محزون به بحر رسوای سه در مکن آفره بخت اگر تو نشود
تواند زنده و نشسته بر نام بهستان نتواند برید این ملک و راه منرا نم
پیش رفت زگر که خندید و لد و عشق آن جاود و طیرت ماه و س
سویای در و نشسته تو بر خاک بی بهر یی بر افتاد و از آن لفظ
الحالت احوال نزد کردی به بنو خاندان شافت و در استعلا نیست
بهار آفتاب

و در میان ویرانی و بانی و حیدر زینب چون بپرویی او نگاه کن و دید
 عاقلش که مانند چویدر در میان و بر بوی گل مشکفته بود و چون ورق زر از
 آشته و عثمان اختیارش از کف عقل لغایت اندیش نمیرون در فتنه اغرا
 کمال و در کار کامل دریافت که ناول عشق عشوه کوی پروال این پیرا رسیده و
 لایروبی این رخسای این راست نهوار لب نشکلی انداخته آید و شمع کوی
 جوهر لستیک که در دینک ضای اوقات مستور ستر چنان در این جلوه و احاطه
 و نیست بر به جل که بر تو نور جمالش نماید آینه و ما بخش را از خیال
 به به و از و محبتش مایل به چاکری و حیدرانی و معرفتش سر ملیح کنی و
 سه از دانی بسته لیس سیر کاه با خوش طبع بیگانه و در اندیشه و کتی با
 و حشمان صحرای قمری تالاف زید و طیفه خوار مایه و آفتابش در خون خوار
 شکند و جبر و کشاید و در پیش غم نور آب شیرینگی می و در غمزه بند
 مانع از غمزه غمزه شاد چشیم سیرانی کید و لبین کلای و از غمزه
 در زرع دل شکفته و تالاب کجاست زینان خاکستر و دل دیده زین
 از خون کجاست و نمود و ز سلسله خون حلی بند از تره و رسم خانه و دراز
 بنمایان شکاف کوبه انداز زن بر کار چو نیست آن سواد و لوح بر کعبه

الفلکای

[illegible]

چون اینهمه لطیف شد باغبان حساب کرد که من گنهام را از این شخص عالی مقام
منتوقع حصول ملامت بودن بهر چه قدر من صواب باشد بلکه در صورت امکان
نه چند غالباً آن عیار را آنکس در این عجزت برده من نشد و با او
شوقی را ایامی از فصل وصال بر آن نموده در سرالکاه کرای
سر زدن ساخته اند با جاس تمام راحت نموده بمنزل خود آورد
کیفیت حال باین ماز نمودن گفت ای بعل ساده لوح می توانی
که تمام مقصودت از بیان مار کاه رخصت ملا مال باوه کامیابی کرد و در ملک
نیزه عشق با او از این است که مانند عقل در دستم شمع است مانند قطعات
نموده در دست که به سرس و حوی مناسبست محالست که با او رفت و زد
در بارگاه شمع و شمع کاه شمع است و کلامه که ای ملک با سخنان
و لبا شمع و بی در برابر اس فراموشی و تفصیل ندیده اینها نیست که
اینجا حجت نباشد عقل نگیرد و عشق نگیرد بلکه صورت است که
افزون بر این شمع که بیابان نموده و متوجه به شمع تا از میان شمع مان
کلامتی به بدو و شمع سیاه نموده بر و شمع است و بدو کرد
بسیار عقل که از اینها شمع کشته اند و ناگفته در آید و در

لاله

و در این روز مهر از طلعت شمس میفرغد و غلامی که این سحر گرفته اید
و در میان کند لا محوری بجهت شمس است و در آن روز که این روز
تو خواهی که گوی دولت شمس است و گوی دولت و در آن وقت
یا شمس از طاری که آن سال باز و افتد و طلوع خورشید چنان
وقت قصار از استیلاي فکرت خواب که سر و یکتای برای
بل طاری است و در آن روز که در آن روز که در آن روز که
صفت از شمس است که آن وقت ماده ناز و ناز و ناز و ناز
پیش از آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
روز و وقت بیدار بود و مست به بر ستار است و در آن روز که
و وقت آن گویای عالم به بخشی زمانه و در آن روز که در آن روز که
بست و وقت که در آن روز که در آن روز که در آن روز که
بنابر عالم نایب و ای نور از مکن خاور بر افراخت ز کار این نور
نزد شده معلوم و ظهور بخانه آمده زن از او این محرومانه او و در آن
که در آن روز که در آن روز که در آن روز که در آن روز که

[illegible]

[illegible]

فهم و لباس است چو چرخ درشت با نیت شریف و پاک است
بر در گذر که تا کوه گشتی در این عالم است خاک
لافت آن خشتی از انعام و نعمت و طبع و خلق
بر در گذر که تا کوه گشتی در این عالم است خاک
بر در گذر که تا کوه گشتی در این عالم است خاک
آرام اند با این اضطراب و سكونت آمدن کین مرگ و حال آن دو
داود و موسی و ابراهیم و عیسی و محمد که کسی را حق در عالم
بمشک و گل و بوی گلستان است و سحر و جادو و کون و مکن
بیت و پر و پر و کف و بخت و کین و نیت و نیت و نیت
و در این عالم و در این عالم و در این عالم و در این عالم
خجسته و امید و آرزو و در این عالم و در این عالم
خورشید و ماه و ستاره و در این عالم و در این عالم
و در این عالم و در این عالم و در این عالم و در این عالم
بخت و نصیب و تقدیر و در این عالم و در این عالم
خسته و کشته و در این عالم و در این عالم

در این عالم

[illegible]

[The manuscript page contains dense handwritten Persian script, which is heavily obscured by dark ink blotches and stains, rendering it largely illegible.]

[illegible]

[illegible]

علی بن ابی طالب

[illegible]

[illegible]

[illegible]

صوبہ

خبر از دست

44

مجلس

[illegible]

[illegible]

五

کابینہ درجہ اول

[illegible]

5

[illegible]

دوست دوست

[illegible]

پ

فلا تفتنوا ولا تفتنوا

[illegible]

زندگی جهان دو باره نوشتن کلامی زنده کرد و از دست
مستور نشد بلکه ظاهر و است که از این کلامی زنده کرد
بدان کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
از چپ و راست کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
جوان بیاورد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
سلطان کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
از اصلاح هر وقت حیرت و توفان کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
الحسن این قصه فاضل حسن کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
خوش آمد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
سید است به حق کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
سید بیاوردش عمل شنید و سزای خود کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
و دانه زار و از دست نوشتن کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
از دست نوشتن کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
نظارت این کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد
مهریت مولا اقبال مولا کلامی زنده کرد و از دست نوشتن کلامی زنده کرد

کلامی زنده کرد

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

جوان زیبارو که چنان بر آغوش میزد که میگویند و خوش و کارانه که میزند

تنزد و بیروت گرفته و تر کشش

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

کشتن و کشتن و کشتن و کشتن

فدایان

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و در این کون مقدم میسر می نمود اتفاقاً و اما در منت طلعت ناربا
 همه با هم می آمدند و با هم می نشستند و با هم می گفتند و با هم می
 می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 آن خسته در صدد آن شد که خواب از بیداری بیدار شود و با هم می نشستند
 استقامت کرده با العمل عمل می کردند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 مرده و خفته می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 هر یک می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 نصیب است بدو فخر و آبرو گشت قصار احسن طار و حال صبر و توان
 غریب که بی غل و کرب و آوار خندان و در طبعش کافیه تی تامل
 جد و جدی و خسته نیست طرقت مابر ضرر و جو ان غریب است و با هم
 گریه چون موش میزد و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند و با هم می نشستند
 امن بر خاسته و کلام نهنگ کلام سپرد یعنی اندرین شادی حسود
 رفت چنانچه در روز و پیری هم آمده و طرفین من طبعش می نشستند

[illegible]

لکھنؤ

[illegible]

[illegible]

1991

[illegible]

وزیر کمالی مثلین و قاضی شریعت ملا علی بن محمد و ابی الحسن
 ملک محمد بن محمد و ابی الحسن که نام در بیاض که ملک محمد بن محمد
 ماسدای مثل آنکه که عنان اختیار در قضا اقلیدر پیش نموده
 اصطلاح کار خود مجازند از هر کس که وزیر صلح است سرکار آمده
 از روی مصلحت زنی خود را سوار ستود و ملک و دولت در پیش آمده
 بستن آن میرت شیرین فریب در کارش کرده بر خفا و در
 عزم سرای شیطانی گفته در کار ملک از گامی که می یافته
 کم و کاست و وزیر را که با اطلاع و درین کار ملک و
 خسر و بیچاره نسبت محرومیت که در خدمت ثانوی ملک و
 لی سر اسیر ابراهام شده و خانه او را که در خدمت ملک و
 و درین کار وزیر از خدمت ملک و درین کار ملک و
 عقیدت سرشت را که در خدمت ملک و درین کار ملک و
 خدمت ولی الملک خویش جان و ملک و درین کار ملک و
 این فاندانم اگر چه درین وقت سرالطاف و درین کار ملک و
 در سلیم ملک را که درین کار ملک و درین کار ملک و

والله اعلم

در آنکه از فرزند او را کرده تا هم پس که مستحبت بر یاری
 می شد با سنان فتنه و سر تنه و بی عقل مصلحت امور
 در آنکه از فرزند او را کرده تا هم پس که مستحبت بر یاری
 می شد با سنان فتنه و سر تنه و بی عقل مصلحت امور
 در آنکه از فرزند او را کرده تا هم پس که مستحبت بر یاری
 می شد با سنان فتنه و سر تنه و بی عقل مصلحت امور

نصف

[illegible]

54

[illegible]

· 20 ·

خواهم فوجی از سپاه عظیم تحت پرچم سبزه املق ملک انعمی را
 از جمله مقتضیات الکاسته جونی گرفت و در کنگره ماه میزید
 بنشینست تا آنکه خاتون بهر دوازده ماه او در او بخت و بدستور
 که در صدد خشن طعیر نپذیرفته و ریشش ملک انداخت ملک
 غایت شادمانی نشین گفت و هر چه تاملتت فخر صبی بر خست و از
 وزیر بر سر که بر سپاه زخم یا در املق وزیر گفت ای ملک
 شنیده که ملک زردم سر از رخسار است اگر از کام نهد
 محبات یافته بجلد کرک در افتاد و به اندیشه بصواب است
 بر دوزخین و از سر این طایفه که ختم ترا از کرک و مار اند
 باطل میخون باشی ملک بصواب دید و دیگر کامل بدست بر و تو
 و از املق و از سر شاه از این بلغات ثبات یافته و دیگر از صحت
 لبوان و شتاب کرده و زرد و توکل و کنه قناعت نیست
 و بقیه عمر بخت امیر و متعال استعمال و زرد و زرد و زرد
 و دولت عظیم و دولت امین به دست آورد
 بدو زبان آسمان

عاقبت بر سر کلاه و از سر شاه و از سر شاه و از سر شاه

و قیقه سخن از خاوا من و اسفان بدیع را صبا بر سر ما گذاشته
که شهر بزرگ که مستتر که خلوت بود و نیست بر نهی تر
که بود ما نشنیده نقشش وانش معزاده استین و خوش از
طراز مهر بر لایه داشت خیم و در رفت و نشود از زبان
و بشیوه که دیوای علم او ستای می افراخت و در کشت و دور
ابلیس را کشت ملک که بر سر مقر مودت با با جوان تیا منظر
و در طایفه و مایه دل را با مایه ای مجتنبش سرواز و از
قلم به پیش که در کمال خاطر عشق بسند قلم کرد چون با و چون
بروصال بار خنده تخم و بست می یافت که کلامی کامرانی
از کشتن کامرانی صند ما اندازد که کلام خیر را می شنید
از روی که کلام خیر و صفت شوی گشت و کلام از
ساختن و کلام شوی و صفت بر کلام شوی و کلام خیر و
و دشمن کمال شوی و کلام خیر و صفت شوی و کلام خیر و
که از لعل نوشین با و با و کلام خیر و صفت شوی و کلام خیر و
نیت کلام سر که کلام و کرده از مصاحبتش با و کلام خیر و

اما از لعل و صفت

[illegible]

[illegible]

از نای او هست

از پای او شکست و از غرور و ابرام بر کس نیست از حرف زن
بنا کرده و او بزم نرب تر تیب و او و الهامه ماست شرت بوده
استاد و هم شرت از منش می پرد و درین اثنا منشا از
خبر رسیدن در من می بود و او از او از منش نواست شرف
من می بخام نموده که مو و طرب و اسباب و شرب بر می داشت
الکون باید که نور حال خود شستنان امید را متورسانه زن
در جواب گفت که بعد از بدت است و او نموده از غرور و نجاره
بر میدان من و را نوا تغذی نام و در و ملکه به جوید صورت نه بد و
منال غیره مصلحت آنست که امشب معذوره داری و از نقاب
بر من تقدیر عدا غافلانه به خود مقرون کردانی جوان از استماع
سخن طول و آزرده گشت و باز ممانده از غرق تمام سام و سنا
که با مدید فضل جان نوازت شمع نواست فرست از او و فر
نهایت دلکشی تو و شمع یافت ملک ملوک تو فریاد میکنند
ناده در سینه مرا می میخشد اگر آتش محبت صادق مهر خوانی
که تو انی سایه مالا شیبی فریاد غم برین مشتاق ایله از و نایه

انصاف است که این حال وصال طایف از این عالم را در این نور
بنیسی ننگه بنویسد و نه کانی و مال جان کرد و در این نور
اشیا را بنامند که مشتاق خود را او که مال این و مسکن خود را این
امید و ارج مانوس کردانی ز خود ای که بی تو میوای صبح
دل افروز و روز و هر بنیان اثری نور طایف است زلف چون شرف
اکسی یافت ملک بخش خاطر نازک بارها آورده و و لایق است نهایی
خاطرش بر همه چیز مقدم داشته آنکست قبول بر دیده نهاد و گفت
حقین غم و غصه میباش و خاطر غمت دست را بنا حق مال عمر انس که
به کیفیت خود را به خود رسانم و نه کسی و از بای جسم در خدمت تو شمام
پس از این حال چنانکه در این عالم که میگوید که یاد باز کرده که تا نزد
انتخاب نموده منور تر اکت از الحیله و امنه که خمر و طاقت
تشریف آوری و از این و سفر و نشو و نه که غمت بر اسویب
و در این انتظار من در این عالم که میگوید که یاد باز کرده که تا نزد
و غیر از این طاعت که در این عالم که میگوید که یاد باز کرده که تا نزد
نه که در این روزگار من که میگوید که یاد باز کرده که تا نزد

فعلیل و کام

فصل اول در بیان نامی آمد و حجت آمد بر آنکه که فضل کمالی و بی نظیر
خود را بیان کنی تا کمالی را از دیگر علم در ظاهر و در باطن
اندیشه نیز دل را با اجمال لطیفان حاصل شود امیدوارم که آن
علم سه درگاه بر داشته باشد با شیخ فضل الله دیگر کون باشد بر عمر الدین
کمال که کمالی و کمالی ای مولای جان غم خوردن انوار غم خوردن
بسته بهار به بهار یا دارم و سر کرده مویان والا و شمع زین
گفت ای وای مکرید سخن خوانده به بهار گفت ای زن ای زن از این
فصل و مویان بالغ تحقیق شده به بهار است تو از کون مکرید
از بهار زن نمج و اصفای این سخن و صفت تعارض بر یکد آرد
گفت ای طالع خوش است که من دارم مکرید و یوان مشقت مکرید
کامیابی تمام منت نشده و در ضربه اذل بمن ناکامی نیز صوفی
طالع است که خوشی سر و اذل تنه غریب بودی روز و شب
در جوان قرین غم و شلای الم بوده امیدنی داشت و موی و کمال
ز غم و کمال در کمال بیانوی و از غم و کمال و کمال
چون بیامی امید به بهار کشت و سست و کمال و کمال

[illegible]

بروزی که در این روزگار هر چه در دنیا بود
کمالی بیست و نه روز از سال شش بود گفت در این
روز که بمن خط اعلام میاید و میگویند که در این روز
گفت یعنی آنکه آمدن کسی را اطلاع میاید و در این روز
شوم بدرقوی و ضعیف و کمبودی برکت و غایت و خشنود
بر سینه من غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
آری وی تواند بود که در این روز که در این روز
شوی و از جمیع و از ایام محاسن و غایت و غایت و غایت
غافل از غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
آری ای و نصف من که غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
گشت و آن تنگ و درین غایت و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
بدبختی که حاجت و بر من تمام و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
منبر رسیده و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
آری و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه
من و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه و غمزه

[illegible]

من لا يؤمن بالله واليوم الآخر

[illegible]

[illegible]

المذكور

بر من از صفت این پستانها نگاه برسان که از غم غش کرده
زن عیاری الفوق فایست شیر مرغ که از راه پستانهای او و پشت
پازره سوزن رخت و گفت ای جوان این جوان که خواهم
مست بعد از عوی و دریا آمده پست ازین پستانهای من
بعو یکبار سرودت برویش استیلا یافته شدت فایست که از
بمحو غشهای غش بروطاری شد پیوسته در او فایست
حالتش چون شود و بهسان باز پیوسته او این میگفت و از بند
میرکت همسایه مادر ای کرم که در و در و در می نموند چون گفت
بر من چشم باز کرد و در گفت که سخت عقده کز اندم و از لایه
طمانه ما غم زن چادو کار گفت ای نا تجربه کار رسیده بود
ولی تجربه گذشت اکنون رو و سر را درت من بر خط فرمان نه و از
ازم کردم تا ورنه ای و الا این مرتبه جان به نشوی و بهای جان
مستان ما خود کروی بر من چون بخت و القیاد آن گناه
راه سلامت ندیده چاره خاترین برضا برواد و حکم قضا کردن
نهاد و بعلی که نبایست اقدام نموده چونکه فارغ شدند گفت ای

[illegible]

五

خطوط قزوین

می دویند و بکقطره بیرون طرف میبرند و من میبندد و میبندد
از آنکه کار است که قابل تحسین و ستایش باشد و میبندد
بهترین وجه برین عمل اقدام می تواند و میبندد و میبندد
استفاده می شود و میبندد و میبندد و میبندد و میبندد
آوردن آلوده ام و اسکیان منصف اینجاست امیدوارم که
ساعت در حضور اینچنان انصاف میبندد و میبندد و میبندد
دروشی و مراد پیش زنان شهر منصفان کاری شود و میبندد
گفتند که این منصف است که تواضع را طبع میبندد و میبندد
من درین عمل از ان انصاف تیره فروش گشت که حالت درین
زمان همچو من و من و من و من و من و من و من و من و من
ان گفت و سرعت نام که من بر این است و میبندد و میبندد
در بسیاری بیای کا و داده است و میبندد و میبندد و میبندد
خواهد برین نام گفت من صد و من و من و من و من و من و من
که بکقطره بیرون طرف خواست چون که میبندد و میبندد و میبندد
برایش غایب به برین نام گفت و میبندد و میبندد و میبندد

در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
و چشمه شور را که از فتنه شربست و در میان غایت الطهارت
و شادمانی و شادی و شادمانی و شادمانی و شادمانی
که در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
بالع خرد از سر بزرگی در لیاقت و زردی که شش ساله
نخل و از انصاف و خواست و از غایت لک طاهر و سران
ملک و خرد و کوه کوه و در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
از میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
بر من زمین کار سیم از دیرین و بر آمد بر من زمین کار سیم
حاضر شد این نایاب و این کیست عیاری و شادمانی و شادمانی
خود ظاهر است و شادمانی و شادمانی و شادمانی
انسان شادمانی و شادمانی و شادمانی و شادمانی
کننده همراه خود او را برد و در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
از غایت طاهر است که در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم
که در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم

و

با در میان کوهستان و دوازده روزی که در راه بودیم

[illegible]

که در وقت وصال شد بر من زار شمع ازین مایع نور صد در کون
 نشسته بود تا شعله طلب کرد بر من عیاوین که او شهادت داد
 بنده خود را که منی بر وی و ملک من است و من در این راه
 بروا هستم و ملک من است و من در این راه
 میانه امثال قبیح نموده تمام ملک من را زود که ای بسحق
 رو سنی نیز او این را بکن نیست است زان ایضا کوانت بر د
 از زمین آتش بخت و در این مری که بکن و میل لغو می آید که از
 بر زمین کمال مایه که سمند نند راه و از رانده از شمع سمین
 آینه را منقوش گرفت آینه ای طلق رندی حاله ای است و است
 زنده با وجود این منویر مندر سر او مل قائم است گفت ای مرد و خواجه
 چنین وایع ترا از خود برداخته که نیست غوغا فیه و کوی و از
 رسوای خود انداخته فایده هر یکا بعد از تو حبس و کور کاست
 که بر من اطلاق نیست میانی مرد من حکم را در میان ندیدم
 ملک را ستاد و خود را مال خود که فایده این مایه از سر بر غصه
 میانی که من کنت که بر من مایه و کار بایند و از نظر تو بر مایه

مدح

[illegible]

[illegible]

بروزن مکن گفت که بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد که از کس نه باشد
رود از نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
می آید از نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
آب زود و نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
و نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
فرستاده از نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
چون من بیکبار در روز نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
اختیار کردن زود و نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
قرمانش و نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
از نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
را نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
بکر نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
از نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد
نیت الودع کلمه لیکن بر منده جانست از کس نه باشد که از کس نه باشد

و بر از آن نیت

